

שאוהבים קולנוע, ומוכנים להשקיע ב' אמנות השביעית ראש וגם ישבן. בלור קרנו אין הפקות-ענק, אין שוברי-קופות ואין כוכבים.

הכוכבים שבשמיים לעומת זאת, הש' תתפו באופן פעיל בהקרנת הסרטים. כאשר מזג-האוויר מאפשר זאת, מתקיימות ה' הקרנות בפיאצה גראנדה — הכיכר ה' גדולה. זוהי כיכר רחבת-ידיים שהבתים המקיפים אותה יוצרים מעין אמפיטיאטר רון. הותקן בה מסך-ענק, ומערכת-הקול והתמונה אינם נופלים באיכותם ממה ש' אפשר לזכות בו במפוארים שבאולמות-הקולנוע.

קשה לתאר תפאורה יפה מזו לסירטם של האחים טאוויני, הלילה של סן-לורנצו, שיוצג בקרוב גם בישראל. זהו סיפור ליל ה-10 באוגוסט 1944, כשתושבי העייר' רה האיטלקית החליטו ליטול את גורלם בידיהם. חלק מהם ברח מן העיירה, וניסה להגיע אל כוחות בנות-הברית שלחמו בנאצים. בדרכם הם נלחמו בפאשיסטים האיטלקיים. סרט זה כבר זכה בפרס מיוחד בפסטיבל קאן השנה, והוא הוצג כאן ב-10 באוגוסט, בדיוק הלילה שבו מתרחשת העלילה. הכוכבים שנראים ב' חלון כאשר מופיעה על הבד אשה המספרת לילדה מה התרחש, נראים כאילו ירדו מן השמיים.

תחרות עשירה

ומגוונת

ב תוכנית הפסטיבל היתה תחרות רישמית, שבה הוצגו סרטים מארצות שונות. חלקם היו חדשים, וחלק אחר ה' פיעו כבר בפסטיבל קאן, אך לא זכו שם לתשומת-לב מספקת. היתה מיסגרת מיוחד' דת שבה הוצגו סרטים שווייציים חדשים. היתה רטרוספקטיבה מיוחדת של הבימאי הבריטי מייקל (חיקוי לחיים, נעלים אדו' מות) פאול, שבו-הביקורת, וגם חידוש מרנין: לבימאי השווייצרי מרקוס (הסירה מלאה) אומהוף ניתן לבחור בסרטים לטע' מו, ולהציגם כאן. כך יכלו הצופים לה' זות בתאונות-בצע של אריק פון-שטרוהיים, באשליה הגדולה של ז'אן רנואר, ובאחד מסרטי המופת של ג'ון יוסטון. שלא הוצג מעולם בישראל, עיר מסואבחה.

השיטה הזאת הבטיחה תחרות עשירה ומגוונת מבחינת הסיגנונות והרמה. הוצג הסרט רביעיית באזל של הבימאי האי' טלקי פאביו קאפרי. זהו סרט העשוי על-פי מיטב המסורת הקונבנציונאלית, ומס' פר על רביעיית נגנים קשישים, שאחד מהם נפטר לפתע והם מחליפים אותו ב' צעיר מוכשר, בעל חיוניות נעורים ואינ' סטינקטים פראיים שאינם מוכנים לעמיר' תיו. לצידו הוצג סירטו הנוקב של ה' בימאי הגרמני הרברט אכטנבוש, החור' האחרון, שבו מוצג מחזה מהמם של גר' מני בעל מצפון, הבוחר בהתאבדות משום שאינו יכול להיות כשזיכרם של ששת מיליוני היהודים שהומתו רובץ על מצ' פונו. הוצגו סרטים הונגריים, אחד מהם של פאל (אנני זרה) גאבור, והאחר של בלה טאר. שמו של זה האחרון הוא אנ'

סן-לורנצו

סן-לורנצו, אנטונוטי (בבגד הבהיר במרכז) היה הכוכב העיקרי של פסטיבל הסרטים בלוקרנו. הוא כיכב בסירטם של האחים טאוויני, הלילה של

באוגוסט 1944, זכה בפרס מיוחד בפסטיבל קאן, שנערך השנה.

הקולנוע האיטלקי סאנדרו זאמבטי ומנהל חברת-הסרטים גומון, דניאל טוסקאן דה-פלאנטייה. הם לא הצליחו להגיע להחלטה משותפת. אימהוף הביע בשיחות פרטיות את היראה הכפירה שלו. לדעתו היו הסרטים ברמות מיקצועיות וטכניות כה מגוונות, שקשה היה להעניק פרס ולהעדיף בדרך זו סרט של בימאי ותיק ומנוסה על פני סרט של בימאי צעיר ומבטיח. (המשך בעמוד 76)

רביעיית באזל

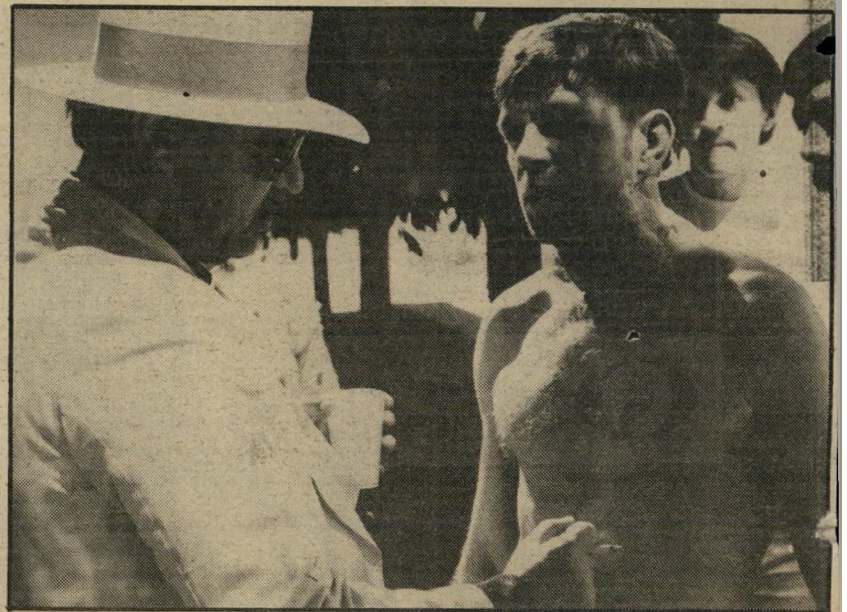
אומרו אנטונוטי, פייר מאלה והקטור אלטריו בסירטו של פאביו קאפרי, המציג את העימות שבין הזיקנה והנעורים, בין המוסיקה ובין החיים. לדעת העיתונות זה היה הסרט הטוב ביותר.

שים מתוכנתים מראש, ומוצגת בו אוירת הנכאים והיאוש השוררים במינור-איור' פה.

צעירים שווייציים הציגו סרטים כמו קלייר והחשיכה או הזמן זועם. בסרטים אלה יש תחושה חזקה של החידלון של צעירים החיים בעולם השפע והסר-הדא-גות של אירופה המערבית, ונחשף בהם הלך-רוחו של דור צעיר וחולני, המבקש את המוות למרות כל מה שנחשב כטוב על-פי המושגים המקובלים.

הפסטיבל היה טוב בהרבה ממה שניתן היה לצפות מפסטיבל צנוע כזה. התוכנית הורכבה בתשומת-לב, והיתה נכונות לקי' בל הפקות צנועות וניסיוניות. הקהל היה צעיר ברובו, ולא מכופתר.

ואו, לפתע, ביום התשיעי, כשהחגיגה עמדה להסתיים בכי טוב, ופרסי ברדלט הזהב וברדלט הכסף המתניו לבעליהם החדשים, על פי מיטב המסורת של לור' קרנו מזה 35 שנים, נפלה הפצצה. צוות השופטים החליט לפתע, רגע אחד לפני שעת האפס, שלא להעניק השנה שום פרס. הם היו מוכנים לתת רק ציונים לשבח — תחליף פושר ומפוקפק לפרס המיוחל. בצוות-השופטים ישבו הבימאים מרקוס אימהוף משווייץ, יזי סקולימובסקי מפו' ליין ויודית אלק מהונגריה, ועימם מבקר-

דנר פאסבינדר

על הבימאי הגרמני (משמאל) שנפטר, הופק סרט תיעודי שבמרכזו ראיון שנערך עימו. אמו של פאסבינדר תבעה לאסור את הקרנת הסרט בטענה שהוא מציג את בנה כאדם מעורער.

החור האחרון

הוא שם סירטו של הרברט אכטנבוש הגרמני, שזכה בפרס.